

Αυτό είναι το θέμα της Αντωνίας Σωτηριάδου, Γ3

Ανοίγει απότομα η πόρτα.

«Ατακάν Γιουσούφ στο γραφείο. Να πας στον Διευθυντή.»

Τι διευθυντή, καλέ; Στον Διευθυντά! – Κύριε διευθυντά δε λέμε; Όπως ο ποιητής, του ποιητού, τον ποιητά – τέλος πάντος, δεν είναι αυτό το θέμα. Βγαίνω έξω από τη ντάξη όλος νεύρα. Όλο αυτό γίνεται. Κάθε καθηγητής που έχουμε την ένα ώρα φωνάζει με να πάω. Ατακάν και Ατακάν και Ατακάν. Φωνάζουν βέβαια και για Γιώργο και για Νίκο – αλλά δεν είναι αυτό το θέμα. Κάθε νύχτα λέει κάτι εξωτερικοί αλήτοι έρχονται και καταστρέφουν το σχολείο μας. Τι «μας» δηλαδή, που μόνο μένα κατηγοράνε. Όχι μπροστά μου, αλλά τι, ποιον άλλον θα κατηγοράνε; Και μετά κανένας καθηγητής δεν υποστηρίζει Ατακάν. Όλοι λένε «Α, η παρέα του Ατακάν θα το έκανε!» Και πού το ξέρουν αυτοί; Και ούτε νοιάζει αυτούς που είμαι άριστος στην ιστορία τους και στη γλώσσα τους και στην άλλη την πολύ παλιά τους τη γλώσσα – αλλά δεν είναι αυτό το θέμα. Σιγά! Ούτως ή αλλιώς είμαι σίγουρος πως εγώ θα νικήσω στο τέλος. Όπως οι Τούρκοι νίκησαν τους Έλληνες στον άλφα Βαλκανικό, τον έχουμε και τεστ την άλλη ώρα και το ξέρω καλά.

- Καλημέραν κύριε Διευθυντή!
- Εσύ είσαι ο Γιώργος;